

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 4

18.00 h.: KAOS, *Paolo i Vittorio Taviani*, 1984. Itàlia. V.E.

20.00 h.: EL FUTURO ES MUJER, *Marco Ferreri*, 1984. Itàlia-França-R.F.A. V.E.

22.00 h.: LADY HALCON, *Richard Donner*, 1984. Gran Bretanya. V.E.

DIJOUS, 5

18.00 h.: EL FUTURO ES MUJER, *Marco Ferreri*, 1984. Itàlia-França-R.F.A. V.E.

20.00 h.: GINGER Y FRED, *Federico Fellini*, 1985. Itàlia-R.F.A.-França. V.E.

22.00 h.: NAPOLI D'ALTRI TEMPI, *Amleto Palermi*, 1938. Itàlia. V.O.

DIVENDRES, 6

18.00 h.: GOOD MORNING BABILONIA, *Paolo i Vittorio Taviani*, 1987. Itàlia-EUA-França. V.O.S.E.

20.00 h.: LA LUNA, *Bernardo Bertolucci*, 1979. Itàlia. EUA. V.E.

22.00 h.: GIUSEPPE VERDI, *Carmine Gallone*, 1938. Itàlia. V.O.

DISSABTE, 7

16.00 h.: GINGER Y FRED, *Federico Fellini*, 1985. Itàlia-R.F.A.-França. V.E.

18.00 h.: EL NOMBRE DE LA ROSA, *Jean-Jacques Annaud*, 1986. R.F.A.-França-Itàlia. V.O.S.E.

20.00 h.: GOOD MORNING BABILONIA, *Paolo i Vittorio Taviani*, 1987. Itàlia-EUA-França. V.O.S.E.

22.00 h.: DORA NELSON, *Mario Soldati*, 1939. Itàlia. V.O.

DIUMENGE, 8

12.00 h.: Matinal infantil: MOMO, *Johannes Schaaf*, 1986. Itàlia-EUA. V.E.

16.00 h.: MOMO, *Johannes Schaaf*, 1986. Itàlia-EUA. V.E.

18.00 h.: LA LUNA, *Bernardo Bertolucci*, 1979. Itàlia. EUA. V.E.

20.00 h.: EL NOMBRE DE LA ROSA, *Jean-Jacques Annaud*, 1986. R.F.A.-França-Itàlia. V.O.S.E.

22.00 h.: I PROMESI SPOSI, *Mario Camerini*, 1941. Itàlia. V.O.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06

L'ALACANTINISME BUSCA PARTIT I, SI NO, EL FA

Paella sense arròs

L'intent d'aglutinar les ideologies mercantils «alacantinistes», les passions cantonals i el desamor per la ciutat del Túria convergeix en la Federació Alicantina de Partidos. Un avís davant un país excessivament marcat per l'omnipotència capitalina de València, i també un salt polític cap al passat.

Ismael L. Belda

«L'alacantinisme està ací latent i «vibrant» deia Lorenzo Santacruz dirigint-se a una multitud congregada davant la balconada de l'Ajuntament d'Alacant que l'aclamava com a alcalde popular republicà. Era el 29 de gener de 1936 i el dirigent d'Izquierda Republicana havia tornat al palau municipal després que el president de la república espanyola, Niceto Alcalá Zamora, hagués dissolt les Corts Generals, convocant les eleccions que acabarien donant el triümf a les coalicions del Frente Popular. «Ni un vot a les dretes, que són els enemics d'Espanya», havia recomanat fervorosament Lorenzo Santacruz al poble alacantí.

Avui, el que fóra en diverses ocasions alcalde antimonàrquic d'Alacant presideix —«dando padrino moral»— la recent fundada Federació Alicantina de Partidos, FAP. Una rara paella de carn i marisc, on es donen cita política diversos minigrups amb una única finalitat: «Aglutinar tots els partits amb idees alacantines» i «descentralitzar la política de la ciutat de València», segons José Antonio Suárez García, responsable de la gestora que legalitzarà i amalgamarà la unitat definitiva d'aquesta variada *ensalada* familiar.

La llarga mà d'Unión Valenciana no ha estat absent en aquest projecte creat per regionalistes ortodoxos i antivalencians impenitents. Unión Valenciana sap les dificultats per organitzar el seu partit a les comarques meridionals, i inclús de les legítimes raons que han permès ara l'acoblament d'ultradretans, ecologistes i republicans, juntament amb socialistes rara avis i la tercera edat.

El menú és variadíssim. La FAP, que pretén «l'autonomia uniprovincial per a un país «alacantino», està formada pel geriatric Partido Pensionista; les pobres hosts de Jorge Verstringe enroldades en la Salvación Independiente; la delegació alacantina del grup nazi-estudiantil valencià Alternativa Universitaria, ací anomenada Asociación In-

dependiente Universitaria; el Club de Opinión Alicantinista —o Unión Valencianista— Alicantón; la nova Izquierda Republicana; la Unión Republicana Socialista i exòtics afiliats del PSOE que promouen un curiós partit socialista del País Alicantino.

De moment, la pena del torero José Mari Manzanares i l'Associació Local de Colomicultura no s'han pronunciat sobre la plataforma cantonalista.

El projecte, que en opinió d'Antoni Martín Liyo, secretari general dels comunistes alacantins, «és clarament de dretes», i «només intenta tornar a atiar els problemes seculars entre Alacant i València», i que per a Gerardo Muñoz, responsable del CDS del sud valencià, no pretén «sinó aprofitar-se del boom dels partits regionalistes», fou vista per Alianza Popular, que a Alacant presideix Maribel Díez de la Lastra: «Funcionen millor les autonomies uniprovincials, perquè no hi ha conflictes d'interès».

Els Verds, que dirigeix Abelardo Lloret, encara que han intentat romandre públicament com a senzills observadors, no han deixat d'assistir a totes les reunions marcades pels coreligionaris del blaverisme *sui generis* alacantí.

Una carta recent a un diari local, firmada per Joaquín Segura, de Novel·la, revelava amargament alguna cosa més que senyals de torn d'una vella guerra; «*Los Verdes* —escrivia— *trabajamos por un País Alicantino verde... No queremos el catalán impuesto a las escuelas alicantinas; no queremos centrales nucleares; no queremos armas... Eso es progresismo i lo contrario fascismo valenciano-catalanero. Escribir en catalán en el País Alicantino* —argumentava l'antípoda imitador dels radicals verds germànics— *también es un atentado ecológico*». I retolava: «*El fascismo es un fenómeno típicamente mediterráneo y Barcelona ha caído en él*».

Lluny d'ajudar la gastronomia política valenciana, l'alacantinisme torna a ser un plat segregacionista difícilment digerible si es vol fer país. □